

ΝΙΚΗ!

Τὴν νίκη ψάλλω τοῦ στρατοῦ κατενθουσιασμένους,
τὰ περασμένα χρόνια μας δὲν παύω νὰ θυμοῦμαι,
καὶ μὲς 'στὸν νέο οἶστρό μου ξυπνός καὶ κοιμισμένος
μοῦ φαίνεται σὰν ὄνειρο ἐμᾶς πῶς πολεμοῦμε.
'Αλλὰ κι' εἰς ὅλους φαίνεται ὁ πόλεμος γιὰ ψέμμα...
πορὸς τὴν εἰρήνην πίστευε νὰ βᾶψουμε μὲ αἷμα;

Πορὸς μὲς 'σ' αὐτὴ τὴ χάυνωσι τοῦ ἔθνους καὶ τὴν πληξί,
μέσα σ' αὐτὴ τὴ φθισικὴ κι' ἀναίσθητη ζωὴ μας,
τουφέκι ὠνειρεύετο πολεμικὸ ν' ἀνοίξῃ
καὶ εἰς τὴν νίκη τρόπαια νὰ στήσουν οἱ στρατοὶ μας;
Τὸ σκουριασμένο μας σπαθὶ τροχίστηκε γιὰ φόνου,
καὶ ἂν δὲν κόψῃ τίποτα φθάνει ποῦ 'βγήκε μόνο.

ὦ! Τὸ καῦμένο μας σπαθὶ ὀλίγο αἱματώθῃ,
ξεγυμνωμένο ἄστραψε 'στὸν ἥλιο ἀπὸ κάτω,
κι' ὅλο τὸ ἔθνος σύσσωμο μὲ μία ἐσηκώθῃ,
ἀπὸ χαρὰ, συγκίνησι καὶ δάκρυα γεμάτο.
Πῶς ὅλοι μας τὸ 'βλέπαμε μὲ λυπημένη ὄψι,
καὶ δὲν 'πιστεύαμε ποτὲ πῶς εἴμπορεῖ νὰ κόψῃ!

Καὶ ὅμως ἔχει δυνατὸ καὶ κοφτερὸ λεπίδι,
κι' αὐτὸ ἐνθουσιάζεττι, ἀστράφτει, πολεμᾷ,
ἐδῶ κι' ἐκεῖ δὲν σέρνεται μονάχα γιὰ στολίδι,
καὶ ξέρεῖ τὴ σημαία του μὲ νίκες νὰ τιμᾷ.
ὦ! τὸ πτωχὸ μας τὸ σπαθὶ, τὸ καταφρονεμένο!
δὲν φαίνεται σὰν ὄνειρο πῶς εἶναι 'ματωμένο;

Εἰς ὅλους ἡ συγκίνησις τῆς νίκης ζωγραφίζεται,
ὅλο τὸ ἔθνος 'ξύπνισε μὲ ζωντανὴ καρδιά,
τὰ μάτια σπινθηρίζουνε, ὁ Ρήγας τραγουδιέται,
καὶ μὲ τὰ **ζήτω** φεύγουνε λεβέντικα παιδιὰ.
Τὰ πρῶτά μας ὀνειράτα ἐξύπνησαν κ' οἱ πόθοι,
καὶ ἤρχισ' ἐνθουσιασμὸ κ' ἡ Μοῦσά μου νὰ νοιώθῃ.

'Ελᾶτε πάλι, χρόνοι μας χρυσοὶ κι' αἰσθήματά μας,
ἐλπίδες μας, ἀγάπες μας, ἰδέαι μας μεγάλαι,
ἅς φτερωθῇ μ' ἐνθύμησες γενναίαις ἡ καρδιά μας,
καὶ σὺ, καῦμένη Μοῦσά μου, θριάμβους πάντα ψάλλε.
'Ας λείψῃ τόση χάυνωσις καὶ τόση καταφρόνεια,
κι' ἅς ξεχασθοῦν ἡ ζητιανιὰς καὶ τῆς 'ντροπῆς τὰ χρόνια.

'Στὰ ὅπλα ὅλοι! . . ὡς κ' ἐγὼ τὸ σκέλεθρο ἀκόμα
θέλω νὰ τρέξω φτερωτὸς 'στὴ λεβεντιά τοῦ Γρίβα,
μέσα 'στους Τούρκους νὰ χυθῶ μὲ τὸ σπαθὶ 'στὸ στόμα,
κι' ἀπὸ κεφάλια τούρκικα νὰ κάμω μία στίβα.
Ζήτω ὁ πόλεμος παντοῦ, εἰς τ' ἄρματα, πολῖται,
σὰν τὸν Αἰσχύλο νὰ σᾶς 'πῶ «παῖδες Ἑλλήνων, ἴτε!...»

Souria.

Η ΣΥΛΛΗΨΙΣ

τοῦ βουλευτοῦ Ἄρτας κ. Παχὺ ἦτο φυσικωτάτη συνέ-
πεια τῶν ἐνθέρμων ἐν τῇ ἀγροτικῇ ζητήματι ἐνεργειῶν
του, τόσο φυσικὴ ὥστε δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι ἐν-
ταλμα συλλήψεως ἐξέδωκεν ὁ κ. Παχὺς ἐναντίον τοῦ κ.
Παχὺ. Ἐν τῇ ἀπεριόριστῃ ζήλῳ του ὅπως διανείμῃ ξέ-
νας ἰδιοκτησίας εἰς τοὺς χωρικοὺς τῆς Ἄρτας καὶ τοὺς
καταστήσῃ ἀπὸ καλλιεργητῶν γαιοκτῆμονας, ἐλησμό-
νησεν ὅτι τὸ Κράτος αὐτὸ ἔχει νόμους ὑπὸ τὴν σκέπην
τῶν ὁποίων διατελοῦσιν ἡ ἰδιοκτησία, ἡ δημοσία ἀσφα-
λεία καὶ τάξις, τὰ διάφορα δικαιώματα καὶ καθήκοντα
τῶν πολιτῶν. Ἡ ἰδιότης βουλευτοῦ ἦν προσέλαβεν ἐσχά-
τως ὁ κ. Παχὺς, ὁ νεαρὸς Ἕλλην πολίτης, ἔπρεπε νὰ
τῷ ὑπεθυμίσῃ ἐντονώτερον τὴν ἐννομον αὐτὴν κατὰστα-
σιν τὸ Ἑλληνικὸν κράτος, ὑπὸ τὸν νόμον τοῦ οὐοίου πρὸ
ὀλίγου ὑπῆχθη. Ἀλλ' ὁ ἐν Ἄρτῃ Εἰσαγγελεὺς ἐλάβεν
ὡς φαίνεται ἄλλας ἐνδείξεις περὶ τοῦ κ. βουλευτοῦ Ἄρ-
της, ὡς συναυτοσυργοῦ καταστάσεως πραγμάτων ἐν τῇ
ἐπαρχίᾳ του καθαρῶς ἐπαναστατικῆς. Ἐκατοστὺς χι-
λιάδων χωρικῶν ἀμαθῶν ὑπεκινήθησαν ἐντέχνως, ὥστε
νὰ νομίσωσιν ἐὰν τοὺς ἐλευθέρους παντὸς θεσμοῦ, παντὸς
νόμου, παντὸς καθήκοντος, δυνάμεν μὲ ἓνα τηλεγράφη-
μα ἢ μὲ μίαν ἐπιστολὴν τοῦ κ. Παχὺ νὰ κηρύττουν ἐ-
αυτοὺς ἰδιοκτῆτας, νὰ ἀπειλοῦν ἐμπρησμοὺς, νὰ μὴν ἀ-
λωνίζουν, νὰ ἰδιοποιοῦνται ξένους καρπούς, νὰ ἀπει-
λοῦν γελοίους δουκισωτικὸς ἐκτουρισμοὺς καὶ τίς
οἶδε τί ἄλλο θὰ ἐπεχειροῦν, ἐὰν μὴ ἡ Κυβέρνησις ἐνί-
σχυεν ἐκεῖ τὰ ὄργανά της ὅπως ἀντιπροσωπεύουν τὸν
Νόμον καὶ τὸ κοινωνικὸν καθεστὸς. Καὶ ταῦτα πάντα
καθ' ἣν στιγμὴν Τούρκοι ἐκδιάζουσι τὸ ἔδαφός μας καὶ
τίθενται ἐν ἀμφιβολίᾳ τὰ νέα σύνορά μας! Ἐδῶ φυλα-
κίζονται ἀπλοὶ πολῖται καὶ παραπέμπονται εἰς κακουρ-
γοδικεῖα καὶ καταδικάζονται, διότι ἄκρω δακτύλῳ ἐφά-
πτονται ξένης ἰδιοκτησίας ἢ καθιερωμένων δικαιωμάτων,
καὶ ὁ κ. Παχὺς συλλαμβανόμενος ὑπὸ τῆς ἐν Ἄρτῃ Δι-
καιοσύνης ὡς ὑποκινῶν ἑκατοστὺς χιλιάδων πολιτῶν
εἰς φανεράν κατὰ τοῦ νόμου ἀνταρσίαν δὲν ἔπρεπε νὰ
συλληφθῇ, διότι εἶναι βουλευτὴς ἢ διότι ὀνομάζεται κύ-
ριος Παχὺς; Ἐσυνειθίσκαμεν ὑπὸ ἀσθενεῖς κυβερνήσεις,
ὑπὸ τρέμοντας ὡς καλὰ μους ἐπὶ τῶν ποδῶν τῆς πλειο-
ψηφίας των ἐκλελυμένους ἄρχοντας, νὰ μὴ σεδῶμεθα ἐδῶ
τίποτε, οὔτε ἐξουσίαν, οὔτε νόμον, οὔτε κείμενα, ἀλλὰ
νὰ πολιτευώμεθα ὑπὸ σύνθημα: *Κάτω ὅλα!* καὶ ὁ ἀτυχὴς
Παχὺς, ζήσας καὶ αὐτὸς ἐδῶ, ἂν καὶ πρὸ τινος ξένου
ὑπήκοος, ἐνόμισε ὅτι τὰ πάντα συγχωροῦνται, ἀρκεῖ νὰ
λέγῃ ὅτι ἐργάζεται ὑπὲρ τῶν χωρικῶν. Οἱ Ἰρλανδοὶ ὅμως
βουλευταὶ δι' ὀλιγωτέραν θρασύτητα ἐπὶ ἐν ἔτος ἦσαν
φυλακισμένοι. Καὶ τί προσωπικότητες! ὁ Πάρνελ, ὁ Δίλ-
λων, καὶ ἄλλοι. Ἐν Βερολίνῳ οἱ κοινωνιστὰὶ βουλευταὶ

είναι ὑπὸ διαρκῆ ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν. Καὶ ἐδῶ, δὲν ἦτο δυνατόν ἢ ἡ περαιτέρω ἀνοχὴ τόσον] ἀτασθαλοῦ πολιτεύσεως βουλευτοῦ, ἀντικρὺς περιφρονούντος τοὺς νόμους καὶ τὰ κείμενα διὰ λόγους ποταποὺς ἐξοντώσεως ἐνὸς πολιτικοῦ ἀντιπάλου!

ΦΡΟΥ - ΦΡΟΥ

Περίεργον! ὁ κ. Τρικoupης ἔχει λάβει ὑπὸ τῆς τύχης τὸ ἰδιαίτερον προνόμιον νὰ εἶναι πάντοτε πρωθυπουργὸς τῆς Ἐπιστρατείας καὶ τῆς Ἀστρατείας!

Ἄν ἀποδειχθῇ ὅτι τὰ συνοριακὰ ἐξερράγησαν μὲ καθαρὸν τοπικὸν χαρακτήρα, τότε τὸ γενόμενον πατατρὰκ θὰ χαρακτηρισθῇ ἐν τῇ ἱστορίᾳ ὡς πόλεμος δύο Γρίβηδων, ἐνὸς Ἑλλήνος καὶ ἐνὸς Τούρκου.

Οὔτε ἀπὸ σκνίπας, οὔτε ἀπὸ κοριοῦς, οὔτε ἀπὸ ψύλλους, οὔτε ἀπὸ ζέστη, οὔτε ἀπὸ μυίγες, οὔτε ἀπὸ ἰδρωτήρια ὑποφέρει ὁ γείτων Αἰῶν. Τὸ νόσημά του ὀνομάζεται: Γριβοφαγοῦρα.

Ὁ Ἐπίσκοπος Πλαταμῶνος δὲν εἶναι δὲ ἐπαναστάτης, ὡς τὸν ἔγραψαν αἱ ἐφημερίδες· διότι τὰ Ἀμπελάκια εἶναι εἰς τὸ ἑλληνικόν, ἐκτὸς ἐὰν θέλουν νὰ τὰ χαρίσουν εἰς τὸ τούρκικο. Εἶναι νέος· εὐμορφος· καὶ σεβδάλης.

Κἄτι Ἑρμῆδες, κἄτι Δελτία Παλιγγενεσίας ὑπόπτου πηγῆς, ἐπιπίπτουν ὡς Τούρκοι ἀγάδες κατὰ τῶν ἐπὶ ἑλληνικοῦ ἐδάφους θέσεων, ἐναντίον τῆς νεοσυστάτου Τραπεζῆς τῆς Ἠπειροθεσσαλίας, ὡς νὰ φοβοῦνται ἰδρύματα σοβαρὰ, περιβεβλημένα ὅλας τὰς ἐγγυήσεις τῆς ἀσφαλείας καὶ τῆς προόδου των, ἀπὸ τοιαύτας βασιβουζουκῆς ἐπιθέσεις. Διὰ τοῦτο οὐδὲ λέξιν ἀξιούμεν νὰ χάσωμεν ὑπερασπιζόμενοι κατὰσθημα μηδεμιᾶς ὑπερασπίσεως ἔχον ἀνάγκην· ἀλλ' οἱ κύριοι αὐτοὶ νομίζοντες ὅτι κτυποῦν ὑψηλὰ, κτυποῦν πολὺ χαμηλὰ, εἰς τῆς τσέπαις τῶν μικρῶν μετόχων, τῶν ὁποίων διὰ μυρίων διαδόσεων καὶ ραδιουργιῶν ζητοῦν νὰ ὑποτιμῇσουν τοὺς τίτλους. Δυσπιστία εἰς ὅλας αὐτάς τὰς ἱησουϊτικὰς φροντίδας τὰς ὁποίας δῆθεν λαμβάνουσιν ὑπὲρ τῶν δημοσίων συμφερόντων ὄργανα τραπεζιτῶν κ' ἐφημερίδες δυσώνυμοι. Φροντίδες λαμβάνονται πρὸς γύμνωσιν, μεγάλᾳ δὲ καταστήματα, ὡς ἡ Ἠπειροθεσσαλία, δὲν προσβάλλονται ὑπὸ τοιοῦτου πηλοῦ τὸν ὁποῖον ῥίπτει ἡ ἐπιτηδεϊότης χάριν τῆς τσέπης τῆς.

Ἀνεχώρησε διὰ τὸ μαγικὸν Νεοχώριον τοῦ Βοσπόρου ὁ ἀγαπητὸς Βουλευτὴς Μεσολογγίου Λεωνίδας Δεληγιώργης μετὰ τῆς καλῆς συζύγου καὶ τοῦ μικροῦ του· ἐπανέρχεται δὲ μετὰ τρεῖς ἐβδομάδας.

— Καὶ ὁ Παχὺς;
— Πᾶ! χώθηκε μέσα;
— Ὡς φαίνεται.

Ἀναγινώσκετε τὰς εἰδοποιήσεις τῆς «Νέας Ἐφημερίδος» καὶ ἂν τὰς ἀναγινώσκετε εἴδετε τὸ **ἀλθανοελληνικὸν ἀλφαθητάρειον** τοῦ Α. Ι. Κουλουριώτου τὸ συνοδευόμενον διὰ προλόγου καὶ εἰσαγωγῆς ἐξηγούντων τὴν πρόθεσιν (τὸ ἔχει μὲ κυρτὰ) τοῦ ἔργου καὶ τὴν δύναμιν (ἐπίσης) τῶν ἀλθανικῶν γραμμάτων;!! Εἴδετε δὲ καὶ τὸ **Γάλα στὰ νῆπια** τὸ ὁποῖον δὲν εἶνε οὔτε ἀγελάδας, οὔτε κατσίκας, ἀλλὰ ἰδική του παραγωγή καὶ «ἐκθεσις τῶν κυριωτέρων διδασκαλιῶν τῆς Γραφῆς ἀλθανοελληνιστί!»

Ὁ πλήρης humour καὶ ζωηρότητος συμπαθέστατος κωμικὸς Armand δίδει ἀπόψε τὴν εὐεργετικὴν του καὶ τὸν ἀποχαιρετισμὸν του ἐν Φαλήρῳ. Προμηνύεται συρρόή.

Ἀπόψε, ὡς ἀποχαιρετισμοῦ πρὸς τὸ κοινὸν ἡ ὑψίφωνος Μαρία Μηστροβάκη καὶ ἡ μεσόφωνος Μαρία Πία θὰ δώσουν τὸ μελόδραμα *Ἡ ἰσχὺς τῆς εἰμαρμένης*, καὶ κατὰ τὰ διαλείμματα ἡ κ. Μηστροβάκη θὰ ψάλλῃ *Τὸ Ὀργαρὸ*, τὸ Ἀρχάδι καὶ τὸν *Ἕμνον* τῆς Ἐλευθερίας.

Ο ΤΡΥΓΗΤΟΣ ΤΗΣ ΣΤΑΦΙΔΟΣ.

Ζάκυνθος

Κατὰ τὰς ὑστάτας ἡμέρας τοῦ μηνὸς Ἰουλίου τελεῖται ἐν Ζακύνθῳ περίεργος κοινωνικὴ κίνησις καὶ μεταβολή. Ἐν τοῖς οἰκογενειακοῖς κύκλοις, ἐν τοῖς καφενείοις, ἐν τῇ περιπάτῳ καθ' ὁδὸν, καὶ ἐν ταῖς ἐπισκέψεσι, ἐν θέμα ὁμιλίας ἔχουσι καὶ μίαν ἐπὶ ὁδὸν ψάλλουσι πάντες καὶ πᾶσαι—τὸν τρύγον τῆς σταφίδος.—

— Πότε διὰ τὴν ἐξοχὴν;
— Ὁρμαίνει ὁ καρπός;
— Ἐχετε ἐπιτυχίαν;
— Πότε ἀρχίζετε τὸν τρυγητόν;

Εἶναι αἱ διασταυρούμεναι πανταχόθεν ἐρωτήσεις.

Καὶ ἐνῷ τελεῖται ἐντὸς τῶν οἰκιῶν ἑκτακτος καὶ παντοειδῆς ἐτοιμασία καὶ κίνησις ἀποσκευῶν, ἐπίπλων καὶ προμηθειῶν, βλέπει τις τὴν εὐφύμῳ καλουμένην Πλατεῖαν ὁδὸν, πλήρη φορτηγῶν ἀμαξῶν μεταφερουσῶν ἐν ταῖς ἐξοχαῖς παντοειδῇ οἰκιακὰ ἐπιπλα ἀναμῖξ καὶ εἰκῇ ἐπ' αὐτῶν τιθέμενα. Καθ' ὅσον δ' ἐγγίζει εἰς τὸ ἀχανὲς παρελθὸν ὁ ἐπώνυμος τοῦ πρώτου μονάρχου τῆς Ρώμης μὴν, ἐπὶ τοσοῦτον ἐπαισθητοτέρα καθίσταται ἡ μετοικεσία αὕτη τῶν Ζακυνθίων. Καὶ ὁλόκληρος σειρὰ οἰκιῶν ἴστανται ὡς ἐν πενθίμῳ περιβολῇ κεκλεισμένοι, αἱ λέσχαι καὶ τὰ καφενεῖα κατὰ μικρὸν ἐρημοῦνται, αἱ ὁδοὶ ἐπίσης, καὶ αὐτὸ τὸ αὐτοσχέδιον ὑπαίθριον ἑλληνικὸν θέατρον αἰσθάνεται τὴν ἀνάπαλσιν ταύτην τῆς ἀραιώσεως τῶν πολιτῶν καταφανεστέραν· διωκόμενος ἐκ τῆς πανταχόθεν ἐρημίας μετέβην ἐν αὐτῇ ἔνθα παρίστατο ἡ *Σωσάνη* Ἰμβέρτ ὅπως ἴδω οὐχὶ ταύτην, ἀλλὰ τὰς ἀδράς Ζακυνθίας καλλονὰς, πρὸς μεγίστην δ' ἐκπληξίν μου ἀντὶ